

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СКРИПЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 41236/06)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 грудня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

10/03/2010

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Скрипець проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Здравка Калайджієва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 17 листопада 2009 року,
виносить таке рішення, що було прийнято в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 41236/06), поданою проти України до Суду 30 вересня 2006 року громадянином України п. Віталієм Ярославовичем Скрипцем (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — п. Ю. Зайцев.

3. 20 травня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1967 році та проживає в м. Новий Розділ, Україна.

5. 4 квітня 2003 року Миколаївський районний суд Львівської області виніс рішення про стягнення з ВАТ «Новороздільський завод фунгіцидів» (далі — ВАТ «НЗД») на користь заявника заборгованості з заробітної плати та судових витрат у загальному розмірі 1884,77 грн¹.

¹ Приблизно 339 євро.

6. 8 травня 2003 року державна виконавча служба винесла постанову про відкриття виконавчого провадження за рішенням, винесеним на користь заявника.

7. 25 жовтня 2006 року ВАТ «НЗД» було визнано банкрутом. Ліквідаційна процедура відносно ВАТ «НЗД» досі триває.

8. 19 травня 2006 року заявник отримав 659,32 грн в рахунок погашення боргу, належного йому за рішенням суду.

9. Крім того, у своїх зауваженнях Уряд зазначив, що 31 жовтня 2008 року заявник отримав ще 150,78 грн. Заявник не заперечував проти цього.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідні положення національного законодавства можна знайти в рішенні Суду у справі *«Ромашов проти України»* (*Romashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–19, від 27 липня 2004 року.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

11. Заявник скаржився на невиконання рішення, винесеного на його користь, та на відсутність відповідних ефективних засобів юридичного захисту. Він посилався на пункт 1 статті 6, статтю 13 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, які передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«1. Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13 Конвенції

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження...»

Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права...»

А. Щодо прийнятності

12. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту, як того вимагає пункт 1 статті 35 Конвенції. Зокрема, Уряд стверджував, що заявник не звертався з заявою про визнання його кредитором у провадженні у справі про банкрутство та не звертався до жодного з національних судів із скаргою на дії або бездіяльність органів дежавної виконавчої служби.

13. Заявник висловив заперечення.

14. Суд зазначає, що аналогічні заперечення Уряду вже були відхилені у низці рішень, прийнятих Судом (див. рішення у справах «*Сокур проти України*» (*Sokur v. Ukraine*), № 29439/02, від 16 грудня 2003 року; «*Сичев проти України*» (*Sychev v. Ukraine*), № 4773/02, пп. 42–46, від 11 жовтня 2005 року; «*Трихліб проти України*» (*Trykhlіb v. Ukraine*), № 58312/00, пп. 38–43, від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що заперечення Уряду мають бути відхилені в цій справі з тих же причин.

15. Суд вважає, що скарга заявника не є явно необґрунтованою відповідно до пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також вважає, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав. Відповідно скарга визнається прийнятною.

В. Щодо суті

16. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що порушення Конвенції щодо заявника не було. Крім того, Уряд стверджував, що державні органи вжили всіх необхідних заходів для забезпечення виконання рішення суду у цій справі.

17. Заявник висунув заперечення.

18. Судом вже було констатовано порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у справах, подібних до цієї (див. згадане вище рішення у справі «*Ромашов*» (*Romashov*), п. 46, та рішення «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*), № 18966/02, пп. 43, 48, 55, від 29 червня 2004 року).

19. Дослідивши всі матеріали справи, які є в його розпорядженні, Суд зазначає, що Уряд України не надав жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у даній справі.

20. Відповідно Суд вважає, що мало місце порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

22. Заявник вимагав виплатити належну йому за рішенням суду заборгованість та 5000 євро відшкодування моральної шкоди.

23. Уряд заявив, що право заявника на виконання рішення суду, ухваленого на його користь, ніколи не оспарювалось. Однак Уряд висловив заперечення щодо вимоги заявника про відшкодування моральної шкоди.

24. Суд вважає, що, оскільки рішення залишається невиконаним, Уряд має сплатити належний заявнику за рішенням від 4 квітня 2003 року борг як відшкодування матеріальної шкоди. Крім того, здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 2000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

25. Заявник не заявив жодних вимог щодо відшкодування судових витрат. Тому Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

26. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною.
2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 13 Конвенції.
4. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.
5. *Постановляє*, що:
 - (a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, державивідповідач має сплатити заявнику:
 - (i) належний йому за рішенням від 4 квітня 2003 року борг як відшкодування матеріальної шкоди;
 - (ii) 2000 (дві тисячі) євро відшкодування моральної шкоди, що мають бути конвертовані у національну валюту державивідповідача за курсом на день здійснення платежу, враховуючи будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.
6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 10 грудня 2009 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції